

EUROOPA KOHTU OTSUS

25. oktoober 1979*

[...]

Kohtuasjas 159/78,

Euroopa Ühenduste Komisjon, esindaja: komisjoni õigusnõunik Alberto Prozzillo, kohtudokumentide kättetoimetamise aadress Luxembourgis, c/o komisjoni õigusnõunik Mario Cervino, bâtiment Jean Monnet, Kirchberg,

hageja,

versus

Itaalia Vabariik, esindaja: suursaadik Adolfo Maresca, keda abistas *avvocato dello stato* Arturo Marzano, kohtudokumentide kättetoimetamise aadress Luxembourgis, Itaalia Suursaatkond, 5 rue Marie-Adélaïde,

kostja,

mille esemeks on tuvastada, et piirates tollis esindamist ning reguleerides tollimaakleri elukutset diskrimineerival viisil, rikkus Itaalia Vabariik EMÜ asutamislepingu artiklitest 30, 34 ja 52 tulenevaid kohustusi,

EUROOPA KOHUS,

koosseisus: president H. Kutscher, kodade esimehed A. O’Keeffe ja A. Touffait, kohtunikud J. Mertens de Wilmars, P. Pescatore, Mackenzie Stuart, Bosco,

kohtujurist: J.-P. Warner,

kohtusekretär: A. Van Houtte,

on teinud järgmise

otsuse

[...]

Põhjendused

1. 17. juuli 1978. aasta hagiavalduses pöördus komisjon EMÜ asutamislepingu artikli 169 alusel Euroopa Kohtusse taotlusega tuvastada, et Itaalia Vabariik on rikkunud EMÜ asutamislepingu artiklitest 30, 34 ja 52 tulenevaid kohustusi,

*Kohtumenetluse keel: itaalia.

“- mitte lubades kauba omanikku tollis esindada ükskõik missugusel isikul, kellele viimane on andnud volituse tegutseda oma nimel ja huvides, vaid ainult tollimaakleril;

- reguleerides tingimusi, mis peavad olema täidetud tollimaakleri litsentsi väljastamiseks selliselt, et need on diskrimineerivad kodakondsuse alusel.”

2. Nii komisjoni 16. detsembril 1976 Itaalia valitsusele saadetud kirjast kui ka 25. jaanuaril 1978 edastatud põhjendatud arvamusest selgub, et komisjoni etteheited käsitlevad vabariigi presidendi 23. jaanuari 1973. aasta dekreediga nr 43 (*Supplemento ordinario alla Gazzetta Ufficiale della Repubblica italiana* nr 80, 28. märts 1973) heaks kiidetud Testo unico delle disposizioni legislative in materia doganale (tolliseadustik), edaspidi “seadustik”, artikleid 40, 43 ja 47 ning artikli 48 punkti d.

Komisjoni arvates takistavad seadustiku artiklid 40, 43, 44 ja 47, mis käsitlevad kaupade omanike esindamist tollivormistusel, imporditud või eksporditud kaupade omanikul valida vabalt esindajat, kes teostaks tema nimel ja huvides tollitoimingud, ning kohustavad kasutama tollimaakleri teenuseid. Nende teenustega kaasnevat kulusid, mis muutvat impordi ja ekspordi kallimaks. Sellest tulenevalt takistavat need õigusnormid otseselt või kaudselt tegelikult või potentsiaalselt ühendusesisest kaubavahetust ning on seega EMÜ asutamislepingu artiklitega 30 ja 34 vastuolus olevateks koguselise piiranguga samaväärse toimega meetmeteks.

Mis puudutab seadustiku artikli 43 punkti a, mille kohaselt väljastatakse tollimaakleri litsents muude tingimuste hulgas vaid Itaalia kodanikele ja nende välisriikide kodanikele, kus Itaalia kodanikke antud valdkonnas samamoodi koheldakse, siis komisjon on arvamisel, et teiste liikmesriikide kodanike osas on see õigusnorm vastuolus EMÜ asutamislepingu autamisvabadust käsitleva artikliga 52.

3. Itaalia Vabariigi valitsuse arvates tulenevad need etteheited sellest, et komisjon sai valesti aru kõnesolevatest õigusaktidest, nagu Itaalia ametiasutused neid tõlgendavad ja kohaldavad. Esmalt ei olevat komisjon hinnanud Itaalia tollideklaratsioonide süsteemi tervikuna ning ei võtvat oma kriitika puhul arvesse muid õigusnorme, eelkõige seadustiku artikleid 56 ja 57, mis täiendavad vaidlustatud õigusnorme ja moodustavad nendega terviku. Need õigusnormid tervikuna analüüsituna toovat välja, et Itaalia tollideklaratsioonide süsteemi vastu suunatud etteheide pole põhjendatud.

A – Kokkuvõte Itaalia tollideklaratsioonide süsteemist

4. Võttes arvesse neid argumente, tuleb enne komisjoni etteheidete üle otsustamist analüüsida Itaalia selle valdkonna õiguslikku regulatsiooni.

5. Asjakohased õigusnormid kuuluvad seadustiku II jaotisesse. Selles jaotises on kolm peatükki: esimene, mis käsitleb “tollimaksukohustust”, teine, kuhu kuuluvad vaidlustatud õigusnormid ja mis käsitleb “kaupade omanike esindamist” tollikohustuste täitmisel ning kolmandat, mille pealkiri on “kontrollimenetlus” ja mis hõlmab muuhulgas artikleid 56 ja 57. Üldnorm on artikli 56 lõige 1, mille kohaselt “peab igale tollitoimingule eelnema

deklaratsioon, mille esitab kaupade omanik artiklis 57 näidatud vormis”. Ülejäänud õigusnormid, mille ulatus on vaidlustatud, käsitlevad küsimust, kes võib selle deklaratsiooni esitada, kui seda ei tee omanik ise. Selles osas tuleb esiteks arvesse võtta seadustiku artikleid 40, 43, 44 ja 47 ning teiseks sama seadustiku artikli 56 lõiget 2.

Artikli 40 esimene ja teine lõik sätestavad:

“Alati, kui tollialased õigusnormid kohustavad kaupade omanikku esitama deklaratsiooni või teostama teatud kindlaid toiminguid või järgima erinorme ja -kohustusi või siis annavad talle teatud kindlaid õigusi, võib see omanik tegutseda esindaja kaudu.

Tollitoimingutes võib esindamiseks volituse anda ainult 22. detsembri 1960. aasta seadusega nr 1612 loodud kutsealaregistrisse kantud tollimaaklerile, kui artiklist 43 ei tulene teisiti.”

Artikli 43 esimene lõik sätestab:

“Kaupade omaniku esindamiseks tollitoimingutes võib volituse anda ka kutsealaregistrisse mitte kantud tollimaaklerile tingimusel, et tegemist on kauba omaniku töötajaga.”

Artikli 44 järgi peavad need töösuhtes olevad maaklerid, erinevalt artikli 40 teises lõigus osutatud iseseisvatest maakleritest, olema kantud tollimaaklerite departemangunõukogu koostatud erinimekirja ning nad võivad töötada tollis ainult kaupade omaniku välja antud volikirja alusel ja piires ning viimase vastutusel.

Artikli 47 järgi on tollimaakleriks saamiseks vaja saada rahandusministeeriumilt litsents. Tollimaakleritel on õigus täita tolliformaalsusi ainult litsentsil näidatud kindla tollipiirkonna asutuses ning nende elukoht peab olema selle piirkonna, kus neil on õigus teha tolliformaalsusi, mõnes kommunis, välja arvatud mõjuvatel põhjustel tehtud erandi korral.

Artikli 56 lõikes 2 on sätestatud, et kauba omanikuks peetakse isikut, kes esitab selle tollile või kelle käes on see tolliterritooriumile sisenemise või sellelt territooriumilt väljumise hetkel. Tolliametil on alati ja kõigil seadustikus sätestatud eesmärkidel õigus kontrollida, kes on tollitoimingute esemeks oleva kauba omanik.”

Artikkel 57 omalt poolt täpsustab, mida tuleb tollideklaratsioonis märkida, eelkõige “deklarandi perekonna- ja eesnimi ning elukoht, samuti kaupade omanik, keda ta esindab.”

Lõpuks sätestab artikli 48 punkt a, mis rikub komisjoni väitel EMÜ asutamislepingu artiklit 52, et “tollimaakleri litsents antakse füüsilisele isikutele, kes vastavad järgmistele tingimustele:

a) on Itaalia kodanikud või mõne sellise välisriigi kodanikud, kus Itaalia kodanikke antud valdkonnas samamoodi koheldakse.”

B – Koguseliste piirangutega samaväärse toimega meetmete keelu rikkumist puudutav etteheide (EMÜ asutamislepingu artiklid 30 ja 34).

6. Kuigi põhjendatud arvamuses ja hagis seda sõnaselgelt ei väljendata, näitavad nendes kasutatud sõnastus ja viide EMÜ asutamislepingu artiklitele 30 ja 34, et komisjoni etteheited puudutavad tolliformaalsuste täitmise viise piiridel ühendusesiseses kaubavahetuses. Ühenduse välispiiridel täita tulevaid tolliformaalsusi, mis puudutavad kolmandatest riikidest pärit või kolmandatesse riikidesse suunduvaid kaupu, ei ole vaidlustatud.

7. Mis puudutab ühendusesisest kaubavahetust, siis tuleb rõhutada, et kuna kõik impordi- ja eksporditollimaksud ja kõik samaväärse toimega maksud, samuti kõik koguselised ekspordi- ja impordipiirangud ja samaväärse toimega meetmed tuli EMÜ asutamislepingu I jaotise järgi kõrvaldada hiljemalt üleminekuperioodi lõpuks, kaotas tollikontroll selle termini täpses tähenduses sellise kaubavahetuse puhul tegelikult oma mõtte. Tollikontroll jääb põhjendatuks ainult määral, mis on vajalik, kas EMÜ asutamislepingu artiklis 36 sätestatud kaupade vaba liikumise nõude erandite rakendamiseks või EMÜ asutamislepingu artiklis 95 nimetatud riigimaksude kogumiseks, kui piiri ületamise võib seaduse kohaselt võrdsustada olukorraga, mis annab aluse selle riigi kaupade maksustamiseks, samuti transiidi kontrollimiseks või lõpuks siis, kui see osutub hädavajalikuks, et saada mõistlikul määral täielikke ja täpseid andmeid kaupade ühendusesisese liikumise kohta. Seda allesjäänud kontrolli tuleb siiski kergendada nii palju kui võimalik, et liikmesriikidevaheline kaubandus toimuks tingimustes, mis on nii lähedased kui võimalik siseturul valitsevatele tingimustele.

8. Komisjoni etteheiteid tuleb käsitleda, lähtudes eespool toodud põhimõtetest, mis juhivad kaupade vaba liikumist kui ühisturu alust, võttes siiski arvesse liikmesriikide pädevust nende tollialaste õigusaktide osas, mida ei ole ühtlustatud ega asendatud ühenduse õigusnormidega, ning nende õigusaktide iseärasustest tulenevad erinevusi, kui need ei takista kaupade vaba liikumist, kehtestades kohustusi, mis ei ole vajalikud saavutamaks taotletud eesmärki, milleks antud juhul on selle järelejäänud kontrolli ja säilinud toimingute nõuetekohane teostamine.

9. Selles osas tuleb märkida, et selle eesmärgi täitmiseks esitas komisjon 19. jaanuaril 1979 nõukogule ettepaneku võtta vastu määrus, "millega kehtestatakse tingimused, mis peavad olema täidetud, et isikul lubatakse tollideklaratsiooni esitada" (EÜT C 29, lk 3), mis peaks jõustuma 1. jaanuaril 1980 ning mille artiklis 3 kehtestatakse liikmesriikidele tollideklaratsiooni osas selline lahendus, mille mittesisseviimist oma õigusaktidesse komisjon Itaalia valitsusele ette heidab.

10. Komisjon on sõnastanud kolm etteheidet.

a. Kõigepealt heidab ta kõnealustele õigusaktidele ette, et nendega on ettevõtjatele pandud tarbetu kohustus kasutada heakskiidetud tollimaaklereid, kellel on tolliformaalsuste täitmiseks litsents, kuna komisjoni arvates peaks neid formaalsusi saama täita iga omaniku volitatud ning tema nimel ja huvides tegutsev isik. See kohustus tekitab tarbetuid, kaubandust takistavaid lisakulutusi.

b. Teiseks väidab ta, et isegi kui seadustiku artikli 56 lõiget 2 tuleks tõlgendada nii, et see võimaldab kaupade omanikul lasta enda asemel deklaratsiooni esitada muudel isikutel peale kutseliste maaklerite või töötajate, ei saaks need vahendajad tegutseda omaniku nimel ja huvides, vaid ainult oma nimel ja vastutusel, mis muudaks selle lahenduse vähepraktiliseks.

c. Lõpuks leiab ta, et kehtestades tollimaaklerile kohustuse elada kommunis, mis asub piirkonnas, kus tal on õigus kutsetööga tegelda, annab artikli 47 neljas lõik talle importija liikmesriigi territooriumil asetseva kontaktisiku või esindaja staatuse, samal ajal kui sellise esindaja kasutamise kohus on 22. detsembri 1969. aasta direktiivi 70/50/EMÜ (EÜT 1970 L 13, lk 29) artikli 2 lõike 3 punktis g määratletud kui koguselise piiranguga samaväärse toimega meede.

11. Kõiki seadustiku artiklites 40, 43, 44, 47 ja 56 toodud norme hõlmav tollivormistusi käsitlevate õigusnormide analüüs näitab, et komisjoni tõdemus, et need ei võimalda kaupade omanikul “lasta ennast esindada tollis ükskõik missugusel isikul, kellele ta on andnud volituse tegutseda oma nimel ja huvides”, on õige, ent juhul kui väljendit “võib esindada ainult” tuleb mõista nii, et kaupade omanik võib lasta ennast selle formaalsuse täitmiseks asendada ainult tollimaakleril, ei ole aga väite puhul, et seda omanikku võib esindada ainult tollimaakler, täielikult arvestatud kõnealuste õigusnormide tegeliku ulatusega, .

12. Artikli 56 teises lõigus on sätestatud, et deklaratsiooni esitamisel “peetakse kaupade omanikuks isikut, kes esitab need tollile või kelle käes on need tolliterritooriumile sisenemise või sellelt territooriumilt väljumise hetkel...”. Itaalia valitsus teatas nii vaidluse halduslikus staadiumis kui ka Euroopa Kohtus toimuva kirjaliku ja suulise menetluse käigus ametlikult, et seda õigusnormi tuleb tõlgendada ja Itaalia pädevad asutused kohaldasidki seda tegelikult nii – ilma et komisjon selles punktis oleks vastu vaieldud –, et kaupade omanik, kes ei esita deklaratsiooni ise, võib peale iseseisva tollimaakleri või oma töövõtjast maakleri teha selle deklaratsiooni esitamise ülesandeks ükskõik missugusele isikule tingimusel, et viimane esitab kaubad tollile või need on tema käes selle tolliterritooriumile sisenemise või sealt väljumise hetkel, millega mõeldakse muuhulgas kaupade transportijat ja ladustajaid. Täpsustati ka, et artikli 56 viimane lause, mille kohaselt “on Tolliametil alati ja kõigil seadustikus sätestatud eesmärkidel õigus kontrollida, kes on tollitoimingute esemeks oleva kauba omanik”, ei tähenda, et ametiasutus võib keelduda kaupa esitava või enda käes hoidva mitteomaniku deklaratsiooni vastuvõtmisest, vaid et selle eesmärk on võimaldada sellel asutusel panna omanikule koos deklarandiga solidaarvastutus maksude ja trahvide eest, nagu on täpsustatud seadustiku artiklis 38.

13. Itaalia valitsus pidas ka vajalikuks täpsustada, et vastavalt haldustavadele uuritakse deklaratsiooni siiski hoolikamalt juhul, kui selle esitas omanik või isikud, keda temaga võrdsustatakse, kui juhul, kui seda tegi kas iseseisev või töötajast kutseline maakler, ning seda nendelt maakleritelt nõutava kvalifikatsiooni tõttu.

Võttes need avaldused teatavaks, tõdeb Euroopa Kohus, et kõnealuste õigusnormide tõlgendamine on kooskõlas nende tekstiga. Sellest tuleneb, et kaupade omanikul on mitu võimalust lasta esitada tollideklaratsioon kolmandal isikul, ilma et ta peaks, nagu väidab

komisjon, kasutama ilmtingimata maaklerit. Asjaolu, et see asendamisvõimalus toimib seadusliku fiktsiooni kaudu, mida on väljendatud seadustiku artikli 56 lõikes 2 ning mis võrdsustab omanikuga isiku, kes esitab kaubad tollile või kes esitab deklaratsiooni nende valdajana, või “kaudseks esindamiseks” nimetatud õigusliku mõiste kaudu, - kusjuures deklarant tegutseb pigem omaniku huvides, kuid omaenese nimel ning vastutab omanikuga solidaarselt, kui et omaniku poolt sellele isikule antud volikirja alusel –, ei saa pidada määravaks, kui hinnatakse, kas kõnealused formaalsused on samaväärsed koguselise piiranguga. Asjaolu, et omanik ei saa lasta ennast asendada volikirja alusel isikul, kes ei ole ei kauba valdaja ega võimeline seda tollile esitama, vaid peab sel juhul kasutama iseseisva või töövõtjast tollimaakleri teenuseid, ei saa samuti olla koguselise piiranguga samaväärse toimega meede, kuivõrd teised deklareerimisviisid pakuvad talle tegelikku ja mõistlikku valikut, mis võimaldab tal, kui ta peab seda kasulikuks, kutselise maakleri kasutamist vältida.

Teiseks väidab komisjon aga, et koguselise piiranguga samaväärse toimega meetmeks on ka asjaolu, et teised deklarandid peale omaniku enda saavad, kui nad ei ole maaklerid, esitada deklaratsiooni ainult oma nimel ja mitte kui omaniku esindajad ning vastutavad järelkult maksude ja trahvide eest isiklikult ja teatud juhtudel ka solidaarselt koos kauba omanikuga, samal ajal kui ühest küljest on iseseisvate maaklerite isiklik vastutus ainult täiendav ja piiratud lisamaksude tasumisega (seadustiku artikkel 41) ning tööandjatest maaklerid tegutsevad nende poolt esindatava kaupade omaniku vastutusel. Näib, et komisjoni arvates peaksid kolmandad isikud, kellel kaupade omanik laseb enda asemel tolliformaalsusi täita, saama tegutseda oma nimel ja huvides ja ilma isikliku vastutuseta ametiasutuse ees, kui nad jäävad volituse piiresse. Igasugune täiendav kohustus oleks liiga suur takistus kaupade vaba liikumise valdkonnas.

16. Vaatamata asjaolule, et Itaalia õigusaktide seda aspekti põhjendatud arvamuses või hakis vähemalt sõnaselgelt ei käsitletud, ei saa vahet, mida siseriiklik ametiasutus teeb reguleeritud ja kutsekvalifikatsiooni nõuetele allutatud kutseala esindajate ja nendele tingimustele mittevastavate deklarantide suhtes kohaldatavate normide vahel, käsitleda nii, et see ületab selle, mida valitsus võib pidada põhjendatuks piiril deklareerimise kohustuste korraliku kohaldamise tagamise vajaduse seisukohast. Lisaks ei näidanud komisjon, kuidas saab see vahetegemine kas või potentsiaalselt olla kaupade vaba liikumise takistuseks.

17. Lõpuks väidab komisjon, et tollimaaklerile seadustiku artikli 47 neljandas lõigus kehtestatud põhimõtteline kohustus elada kommuunis, mis asub “piirkonnas, kus tal on õigus kutsetööga tegelda”, annab talle “importija liikmesriigi territooriumil asetseva kontaktisiku või esindaja staatuse”, samal ajal kui sellise esindaja kasutamise kohustus on 22. detsembri 1969. aasta direktiivi 70/50/EMÜ (EÜT 1970 L 13, lk 29) artikli 2 lõike 3 punkti g kohaselt määratletud koguselise piiranguga samaväärse toimega meetmena.

18. Selle argumendiga ei saa nõustuda. Ilma et oleks vaja tõlgendada direktiivi 70/50 kõnealust sätet ja selgitada, kas see puudutab liikmesriigi elukohakohustust, mille liikmesriigi õigusaktid kehtestavad selleks, et kutseala esindajad saaksid täita kolmandate isikute huvides tolliformaalsusi, piisab, kui tõdeda, et seda elementi peaks võtma arvesse ainult siis, kui tuvastataks, nagu väitis komisjon, et importijatel või eksportijatel pole muud valikut peale kutselise tollimaakleri kasutamise. Seadustiku kõnealuste

õigusnormide analüüs näitab siiski, et kuigi nendel ettevõtjatel pole täielikku vabadust kolmanda isiku valikul, kellel nad soovivad lasta enda asemel tollideklaratsiooni esitada, on neil selleks mõistlik ja piisav vabadus, nii et ei saa heita ette, et tegemist on koguselise piiranguga samaväärse toimega meetmega.

19. Eespool toodud kaalutlustest selgub, et komisjoni etteheidetega, mis käsitlevad EMÜ asutamislepingu artikleid 30 ja 34, ei saa nõustuda.

C – EMÜ asutamislepingu artikli 52 rikkumine

20. Komisjon leiab, et seadustiku artikli 48 punkt a, mida on eespool tsiteeritud, rikub EMÜ asutamislepingu artiklit 52, mille kohaselt hõlmab asutamisevabadus õigust alustada ja jätkata tegutsemist füüsilisest isikust ettevõtjana tingimustel, mida oma kodanike jaoks sätestavad selle riigi seadused, kus niisugune asutamine toimub.

21. Itaalia valitsus väidab sellele seisukohale vastu ja väidab, et nimetatud artiklis 48 kirjeldatud võrdse kohtlemise tingimus viitab tingimata ainult kolmandate riikide ja kindlasti mitte teiste liikmesriikide kodanikele. Õiguspõhimõte, mille kohaselt *lex specialis* – antud juhul EMÜ asutamislepingu artikkel 52 – on üldnormi – antud juhul seadustiku artikli 48 – suhtes ülimuslik, ei jätvat selles osas mingit kahtlust. Olevat selge, et ükski võrdse kohtlemise tingimus ei saa praegu olla teenuste osutamise puhul liikmesriikidevahelistes suhetes mõeldav ning et asjaomaste ettevõtjatel kahelnudki selle osas.

Komisjon olevat muide tunnistanud, et see, kuidas Itaalias seadustiku artikli 48 punkti a kohaldatakse, on kooskõlas EMÜ asutamislepinguga. Itaalia valitsus lisab, et “vastuses põhjendatud arvamusele täpsustati lisaks, et küsimuse täpsustamiseks võetakse siiski seadusandlikud meetmed”.

22. Itaalia valitsuse seisukohaga ei saa nõustuda. Tuleb arvestada, et kuigi objektiivne olukord antud valdkonnas on selge selles mõttes, et EMÜ asutamislepingu artikkel 52 on Itaalia õiguskorras vahetult kohaldatav, on siiski tõsi, nagu Euroopa Kohus tunnistas 4. aprilli 1974. aasta otsuses kohtuasjas 167/73: komisjon v. Prantsuse Vabariik (EKL 1974, lk 359), et EMÜ asutamislepinguga vastuolus oleva sätte säilitamine liikmesriigi õigusaktide hulgas loob kahemõttelise faktilise olukorra, asetades asjaomased õigussubjektid ebakindlasse seisusse, mis puudutab neile antud võimalusi otsida abi ühenduse õigusest. Kõnealuse õigusnormi muutmata jätmise kujutab endast niisiis asutamisevabaduse takistust. Itaalia valitsus tunnistas muide vajadust teha sellele kahemõttelisusele lõpp, kohustades oma 24. aprillil 1978. aasta kirjas, millega ta vastas põhjendatud arvamusele, “tagama, et nii kiiresti kui võimalik võetakse vastu seadusesäte, mis viib sisse vajalikud täpsustused”, kuid seda kohustust ei ole veel täidetud.

23. Eelnevate kaalutluste põhjal tuleb tõdeda, et jättes seadustiku artikli 48 punkti a muutmata ja tegemata võrdse kohtlemise tingimuse osas erandit teiste liikmesriikide kodanikele, rikkus Itaalia Vabariik EMÜ asutamislepingu artiklist 52 tulenevaid kohustusi, kuid ülejäänud osas tuleb hagi rahuldamata jätta.

Kohtukulud

24 Kodukorra artikli 69 lõike 3 alusel võib Euroopa Kohus jätta kummagi poole kohtukulud tema enda kanda, kui osa nõudeid rahuldatakse ühe poole, osa teise poole kasuks. Et komisjon ja Itaalia Vabariik kaotasid kohtuvaidluse ühes punktis, siis jäävad kohtukulud nende endi kanda.

Esitatud põhjendustest lähtudes

EUROOPA KOHUS

otsustab:

1) jättes vabariigi presidendi 23. jaanuari 1973. aasta dekreediga nr 43 heaks kiidetud Testo unico delle disposizioni legislative in materia doganale artikli 48 punkti a muutmata ning tegemata võrdse kohtlemise tingimuse osas erandit teiste liikmesriikide kodanikele, on Itaalia Vabariik rikkunud EMÜ asutamislepingu artiklist 52 tulenevaid kohustusi;

2) jätta hagi ülejäänud osas rahuldamata;

3) kohtukulud jätta poolte endi kanda.

Kutscher

O'Keeffe

Touffait

Mertens de Wilmars

Pescatore

Mackenzie Stuart

Bosco

Kuulutatud avalikul kohtuistungil 25. oktoobril 1979. aastal Luxembourgis.

Kohtusekretär

President

A. Van Houtte

H. Kutscher